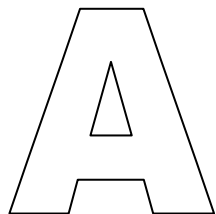

Poslední boj

ben Lupo si se svými oběťmi hrál jako kočka s myší. Jeho ďábelský nápad dát jim naději na útěk a teprve pak jim ukázat, kdo je tady pánem, mu vyšel dokonale. Byla to jeho velká prohnanost a vychytralost, protože ani po své návštěvě jeskyně stále nemohl přesně vědět, kolik mužů se ve skutečnosti v jeskyni ukrývá a s jak velkým odporem může počítat. O stezce vedoucí vzhůru do hor samozřejmě věděl a už si ji dávno stačil prohlédnout. Až opustí don Ramón s Orosií a jejími průvodci jeskyni, snadno si spočítá, kolik jich vlastně je, a až vystoupí na nevelkou loučku na terase, která se nachází přímo nad nimi, budou už obklíčeni ze všech stran.

Tak se také stalo. Cha, neubráníl se údivu Lupo, když viděl, jak směšná hrstka mužů vznešené dívce zbyla. Vidina na snadnou kořist, která se ocitla tak blízko jeho lačných drápů, narostla do ještě větších rozměrů.

Až ta bílá princezna uvidí, jaká je proti nim přesila, neodváží se vzdorovat, pokračoval v úvahách. I kdyby jeho návrhy nikdo z těch křesťanů nepřijal, i kdyby se s Alláhovou vírou nikdo nesmířil, dovede je všechny ke kalifovi jako otroky a vyslouží si za to odpuštění i bohatou odměnu. A tu jejich bílou Orosiu si ponechá sám pro sebe. Ještě jí ukáže, jak mají ženy plnit přání mužů!

Bylo k ránu. Všichni uprchlíci už byli na loučce porostlé hustou trávou a divokými květinami. Už se radovali ze svobody a sbírali z trávy rosu, aby alespoň trochu zvlažili vyprahlé rty. Už dlouho se nikdo z nich nenapil a všechny sužovala palčivá žízeň.

Vtom Orosia, jako osvícena Božím vnuknutím, vztáhla před sebe ruce, sehnula se k zemi a nadšeně vykřikla: „Voda! Je tady voda!“

Tam, kde právě stála, vytékal ze skály jako zázrakem tenký pramének čisté vody. V té chvíli přestali myslet na opatrnost. Jen don Ramón stále ještě čekal, až se dostaví i Juan a Rodrigez. Nešli a on se obával nejhoršího. Zdá se mu to, nebo nezdá? Kolem skály ozářené měsícem se mihl podezřelý stín. A za ním druhý a třetí...